

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 7	1. April 1910	59. Aargang

Mormonisme og Videnskab.

Af Præs. Charles W. Penrose i »Mill. Star«.

Den korte, men vidtrækkende og betydningsfulde Beretning i 1. Mosebog om Verdens Skabelse har hos Bibellæsere fremkaldt mange fejlagtige Begreber. I lange Tider antog man, at den største af alle store Tildragelser — Verdens Skabelse — der omtales i Bogens første Kapitel, fandt Sted 4400 Aar før Frelserens Komme i Kjødet. Denne Paastand blev støttet ved den Kronologi (Tidsregning), som fandtes og endnu findes i Kong James autoriserede Oversættelse af Bibelen. Beretningen lyder: „I Begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden." Men der findes Intet i denne Text, der giver nogen Oplysning om, hvad der skal forstaas ved „i Begyndelsen". Der kan være gaaet mange Tusind, ja Millioner af Aar, inden Jorden, „øde og tom", blev organiseret eller dannet til en Planet, der kunde bevæge sig om sin egen Axe og følge sin anviste Bane omkring Solen. Men der findes heller ikke Noget i Texten, som oplyser om, hvor lang Tid der forløb mellem den Tid, da Gud sagde: „Vorder Lys", indtil „der blev Lys"; der kan være hengaaet flere Tidsaldre efter vor Tidsregning.

Den Orden, i hvilken de Perioder kom, som nævnte Kapitel omtaler, var uden Tvivl den, i hvilken Moses har fremstillet dem som Følge af Aabenbaring til ham fra Gud, og som er givet os ved Aabenbaring i vor Tid.

Geologer have gransket dybt og nøje for at udfinde Jordens virke-

lige Alder med Jordvidenskaben som Grundvold, hvorved de have anvendt matematiske Kalkulationer paa Sten- og andre Formationer uden dog at have taget med i Beregningerne andre Fakta og Forhold, der maaske helt og holdent vilde omstyrte deres Forsknings Resultater. F. Ex.: Er det muligt, at denne vor Jord er sammensat af Fragmenter af andre Kloder, af Meteorer eller Legemer, der havde bevæget sig i Verdensrummet i Evigheder, og som ved Tiltrækningskraften bleve inkorporerede i den større Masse? Dette er en Hypothese, som er Gjenstand for Filosofers og lærde Forskeres Granskninger i vor Tid.

Profeten Joseph Smith erklærede derimod bestemt, at dette netop er Tilfælde. Rigtignok er denne Erklæring bleven latterliggjort og bespottet af nogle indbildske og selvkloge Opponenter, men det samme har været Tilfælde med flere andre betydelige Sandheder, som den unge og ulærde Seer har fremsat ved den Almægtiges Inspiration, og senere ere netop disse Sandheder fremkomne og udtalte af dybsindige og tænkende lærde Forskere og derpaa adopterede som Virkelighed eller i det Mindste som filosofiske Muligheder. Den nylig afdøde Lord Kelvin var en af vor Tidsalders største Tænkere og er anerkjendt af den hele Samtid. Her er en af de Antagelser, han dristede sig til at fremsætte til Trods for bitter Opposition fra dem, der hyldede den populære teologiske Opfattelse. Han siger: „Hypothesen om, at noget Liv paa denne Jord virkelig har sin Oprindelse fra mosgroede Fragmenter af Ruiner fra andre Kloder, kan maaske synes ubegrundet og overtroisk. Men Alt, hvad jeg paastaar, er, at det ikke er uvidenskabeligt og heller ikke med Rette kan kaldes umuligt." Denne dristige Udtalelse vakte megen Modvillie imod ham, og han blev stærkt imødegaaet af gode, religiøse Sjæle, der mente, at det var kjættersk og i Modstrid med Verdens guddommelige Oprindelse.

Til Forsvar for denne sin Paastand erklærede Lord Kelvin mange Aar senere: „Stjerne-Fragment-Teorien, som jeg for nogle Aar siden fremsatte som mulig, tilintetgjør ikke i ringeste Maade Troen paa en skabende Kraft i Frembringelsen af Liv paa vor Jord og kommer derfor heller ikke i nogensomhelst Maade i Konflikt med den sande kristne Tro desangaaende." Det, som den lærde Videnskabsmand kaldte en „Mulighed", var mange Aar forud bleven fremsat som et Faktum af den ulærde, men af Himlen inspirerede Profet, Joseph Smith.

Herren siger til Moses: „Himlene ere mange, og de kunne ikke tælles for Mennesker, men de ere talte for mig, thi de ere mine.

Og ligesom een Jord skal forgaa tilligemed dens Himle, saa skal en anden fremkomme, og der er ingen Ende paa mine Gjerninger, ej heller paa mine Ord." (Kost. Perle 1: 37—38).

Et andet betydningsfuldt Punkt vedrørende dette Emne er den Forklaring, som det nittende Aarhundredes Seer giver om, at Ordet „Ska-

belse" i Skriften betyder Organisation — skabe, at organisere. Han kuldkastede den absurde, men populære religiøse Ide og Teori, at Gud skabte Verden udaf Intet. Ved Aabenbaring havde Herren selv undervist ham om, at „Elementerne ere evige"; at ligesom Gud dannede Mennesket af Jordens Støv, saaledes dannede han selve Jorden af kosmiske Partikler snarere end elementariske, og at disse hverken havde Begyndelse eller Ende. En Verden kan blive skabt, dannet eller organiseret af tidligere existerende Elementer, ligesom en Statue kan udmejsles af det allerede existerende Marmor, og ligesom andre Ting, der først udarbejdes i Menneskehjernen, kunne virkeliggjøres i materielle Elementer. Det gamle Axiom: „Af Intet kommer Intet" er nu en Opfattelse, om hvilken Verdens største Tænkere ere fuldstændig enige. At Elementerne ere evige, er en velforstaaet og antaget Trossætning i den saakaldte „Mormon-Tro".

Saaledes er Lyset evigt. Da Gud sagde: „Vorde Lys, og der blev Lys", som der læses i 1. Mose-Bog, er det ingenlunde dermed givet, at Lyset netop da første Gang i endeløse Tidsaldre skjød frem som en original Illuminator. Det brød frem igjennem Mørket i den Orden, som Jordens Udvikling foregik, men selv havde det tindret og funklet i Universet utallige Tidsaldre, før Skabelsen af denne vor Verden fandt Sted. Naar det siges: „Der vorde Lys paa Himmelens udstrakte Befæstning, og gjøre Skilsmisse imellem Dagen og imellem Natten", og „Gud gjorde de to store Lys, det store Lys at regjere Dagen, og det lille Lys at regjere Natten og Stjernerne", da beviser dette ingenlunde, at disse „to store Lys" virkelig først bleve skabte paa den „fjerde Dag" eller Periode, men Firmamentet var saaledes fremskredet, at disse to Lyslegemers Skin kunde naa dertil, og Forholdene vare blevne saadanne, at de kunde regjere baade Dag og Nat paa vor Jord.

Astronomien har allerede forlængst godkjendt den Sandhed, at Solen og de store Lys, der oplyse Firmamentet, existerede i endeløse Tider, før denne Jord rullede ind i sin anviste Bane og indtog sin bestemte Plads blandt bevægende Kloder for at opretholde Ligevægten i det hele Universum. Moderne Videnskab har fastslaaet den Teori, at Solen og hele Solsystemet bevæge sig omkring andre og større Kloder, men Teorien er endnu ikke naaet til den Forstaaelse, som den inspirerede Sidste-Dages Profet havde, da han forklarede, at det ene Solsystem bevæger sig om et andet, indtil disse igjen bevæge sig om den mægtige Klode „nær Guds Trone", hvis daglige Omdrejning medtager 1000 af vore Aar.

Det er i Sandhed højst tilfredsstillende at iagttage den nuværende Tids Udvikling og se, hvorledes vor Tids dristige Tænkere vove at afvige fra de gamle, fejlagtige Menneskepaastande, der kaldes Theologi, ligesom det ogsaa er interessant at erfare, hvorledes vort Aarhundredes store Videnskabsmænd efterhaanden akceptere som korrekte de Principper,

Gud fremsatte ved den ukjendte og ubemærkede, men af Herren inspirerede unge Mand i de Forenede Stater i Begyndelsen af det 19. Aarhundrede. Religionslærere, som broutede sig af deres verdslige Lærdom og kaldte sig selv Evangeliets Forkyndere, saa' ned paa og spottede Joseph Smith; de brændemærkede ham som en Bedrager og som en sindssyg Fanatiker, og de advarede Verden mod hans Lærdomme uden at kjende deres Værdi. Men medens saadanne Individer samle om i den menneskelavede Sektismes Taage og foragte Mænd og Kvinder, som have annammet Tro paa de himmelsendte Sandheder om himmelske og jordiske Ting, der ere givne til Herrens inspirerede Tjener i de sidste Dage, saa glæde de „enfoldige" Sidste-Dages Hellige sig ved at se, hvorledes netop disse Sandheder vinde Tilslutning og Anerkjendelse hos betydende Mænd, som give dem en fremskudt Plads i Videnskabens Teorier.

Lad disse Sandheder lyse viden om og gaa frem til Sejr, selv om Anerkjendelsen ikke ydes dem, der først bragte dem til Verden; thi efter Alt tilhøre Magten og Æren ham, som bragte Verden frem af Kaos, og som styrer Alt ved sit „Magtes" Ord, og som er Livets og Lysets samt evig Glædes og Saligheds Ophav.

Den udødelige Sjæls Herkomst og Fremtid.

Af Patriark C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 87.)

Naar man nu betænker, at der endogsaa i vor Tid kun er omtrent en Fjerdedel af de nulevende Mennesker, som bekjende sig til Kristendommen, og at de andre tre Fjerdedele bestaa af Muhamedanere, Jøder og forskjellige hedenske Religioner, og dertil tænker paa de hensvundne Aartusinder, som hengik førend Kristi Komme i Kjødet saa vel som senere, før Kristendommen blev indført i de Lande, hvor den nu er herskende under forskjellige Benævnelser, saasom Katholiker (romerske og græske) samt Protestanter af forskjellige Slags osv., saa kan man danne sig et svagt Begreb om den Forvirring i Henseende til Religion, der maa finde Sted hinsides Graven, og det store Missionsarbejde, som er nødvendigt i Aandernes Verden, for at de kunne komme til Enhed i Troen; „thi uden I ere Et, ere I ikke mine," siger Frelseren.

Dersom det ikke var en nødvendig Betingelse for Adgang til og Frelse i Guds Rige, saa var det overflødigt at udsende Nogen til at forkynde Jesu Kristi Evangelium, hverken for Jøder eller Hedninger, og derfor er Tro det første nødvendige Princip i Frelsens Plan, en Tro, som er bygget paa sande Principper i Modsætning til de falske Begreber,

som de maaske have troet og hyldet som hellige, før de fik det sande Evangelium at høre; og saa stor Betydning laa der i denne Betingelse, at Frelseren, da han udsendte sine Disciple, sagde: „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal vorde fordømt."

Dette lyder ikke som det ligegyldige Mundheld, at „Enhver bliver salig ved sin Tro".

Det gjør intet til Sagen, om ogsaa man er oprigtig og opofrende for en falsk Religion, thi selv de mest barbariske Hedninger vilde i gamle Dage ofre deres eget Liv for at behage Afguder, og der er endnu mange Tilfælde, hvor selv Mødre ville ofre deres egne smaa Børn til Døden ved at kaste dem i den efter deres Mening hellige Flod, Ganges. Der er andre Exempler paa Grusomhed imod Mennesker under Indflydelse af falske Religions-Begreber; saaledes var Apostelen Paulus selv En, der forfulgte Guds Hellige, indtil han blev overbevist om sin store Vildfarelse, han gjorde alt det Onde, han kunde gjøre, idet han troede, at han dermed tjente Gud. Verdenshistorien er fuld af de skrækkeligste Begivenheder, som den ene kristne Nation har begaaet mod andre under Paaskud af Religions-Iver, og enten de oprigtig troede, at de dermed behagede Gud, saa viser det kun, til hvilken Grad af Synd og Forbrydelse en falsk Religion kan lede Menneskene, naar Mørkets Magter besjæle dem i Stedet for Guds Aand, som er idel Kjærlighed og Velvillie mod Næsten.

Naar Aanden eller Sjælen derfor bliver indført i de Dødes Verden — „Hades" — og Evangeliet bliver dem forkyndt, saa maa det — naar de komme til at tro paa Frelserens opofrende Kjærligheds Mission — opvække en frygtelig Skræk hos dem for Følgerne af disse deres jordiske Misgjerninger, og ligesom Tilhørerne paa hin store Pintsedag, da Peter forklarede dem, at de af Uvidenhed havde korsfæstet den forjættede Frelser, ville de udbryde: „I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gjøre?" — Men Peter sagde til dem: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Hellig-Aands Gave." (Ap. Gj. 2: 37—38.)

Her have vi atter den absolut nødvendige Betingelse fremsat af den ledende Apostel — „uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige"; thi at Føderne af Nidkjærhed havde korsfæstet Frelseren, gjorde dem ikke fri for Ansvaret for denne grusomme Handling, men da de udviste Tro og med Anger erkjendte deres Delagtighed i denne Misgjerning, som de nu ikke kunde udslette, saa var der ikke Andet, som de kunde gjøre, end at omvende sig af ganske Hjerte og dertil modtage Tilgivelse — det er Syndernes Forladelse — ved at lade sig døbe i Jesu Kristi Navn. Det samme blev

sagt til Paulus, da han blev fremført for den Herrens Tjener Ananias, som ved Aabenbaring fra Gud selv var sendt for at sige Paulus, hvad han skulde gjøre, efter at han var bleven omvendt fra sin tidligere vildfarende Fremgangsmaade: „Og nu, hvad tøver du? Staa op, og lad dig døbe og dine Synder aftvætte og paakald Herrens Navn!“ (Ap. Gj. 22: 16.)

Vi komme nu tilbage til Aanderne i deres nuværende Opholdssted, hvor Evangeliet bliver forkyndt dem, som aldrig fik at høre det mindste om Frelse-Planen, saaledes som den blev forkyndt og endnu bliver forkyndt af Guds Tjenere her i den jordiske Tilværelse. De er fremdeles i Besiddelse af Fatteevne. — De kunne høre og bedømme, hvad der bliver fremsat for dem. De kunne tro eller lade være at tro Evangeliet. De kunne angre deres Synder og omvende sig fra deres forrige religiøse Vildfarelser og Misgjerninger og se tilbage paa deres jordiske Liv og maaske dybt beklage, at de ikke levede paa Jorden paa en Tid, da Evangeliet og Guds Tjenere med guddommelig Myndighed kunde udføre Evangeliets hellige Ordinancer, og indlemme dem i Guds Rige ved Daab, og vi forestille os at høre det samme Udbrud af ængstelig Begjæring fra deres Side, som lød hin Pintsedag, da Apostelen Peter prædikede: „Hvad skulle vi gjøre?“ De ere jo ikke i Stand til at blive døbte der, og dog var det Betingelsen, at de skulde fødes af Vand og Aand for at faa Adgang til Guds Rige. — Her synes den omtalte Betingelse ikke at være retfærdig, da den ikke kan blive udført iblandt dem, men dersom en af Herren anerkjendt Missionær var iblandt de Hedengangne — ikke en almindelig sekterisk Missions-Præst — saa vilde han kunne trøste saadanne Sjæle med de skjønne Ord: „Gud vil ingen Synders Død, men at Alle skulle omvende sig og leve.“ — Der er i Frelse-Planen taget Hensyn til saadanne Tilfælde, og det er saaledes ordnet, at der kan udføres Daab for de Døde.

Dette skjønne Princip er vel forstaaet af de Sidste-Dages Hellige og var ligeledes forstaaet og bragt i praktisk Anvendelse iblandt de Hellige i Apostlenes Dage, og derfor behøvede Apostelen Paulus blot at fremsætte det som et paamindende Spørgsmaal til deres personlige Overvejelse: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde?“ (1 Kor. 29: 15.) Nogle af de Kristne i Staden Korinth vare nemlig i Tvivl om, at der virkelig var Opstandelse, og han siger videre: „thi dersom der ikke er nogen Opstandelse, saa er jo Kristus heller ikke opstanden, og saa er jo eders Tro forfængelig.“ Det var derfor en Selvfølge, at Daab for de Døde med en saadan Tvivl om Opstandelsen maatte være uden ringeste Nytte.

Vi ville nu prøve paa at forklare lidt om Aandeverdenen — de Hensovedes nærværende Opholdssted. —

Den er i vor egen Klodes umiddelbare Nærhed; thi i det Øjeblik,

Aanden forlader Legemet, er Sjælen med det samme i den Sfære, som kaldes Hades eller Aandernes Verden, men den nyankomne Sjæl har været i Vente der ligesom ved sin Indtrædelse i dette jordiske dødelige Liv, og den vil finde Nogen der til at tage imod ham eller hende og hjælpe den til Rette. Den bliver ikke efterladt uden Hjælp eller Vejledning, men bliver strax henført til Gud (eller hans Repræsentant), som er ansat til at bedømme og anvise enhver Sjæl den Plads i Aandernes Rige, som den er berettiget til — Nogle til et højst lyksaligt Opholdssted, som kaldes Paradis, og Andre til forholdsvis mindre lyksalige Opholdssteder, for der at oppebie Opstandelsen og den endelige afgjørende Dom, og det er hver Sjæls Selvbevidsthed og Erindringen om det hensvundne jordiske Liv, som vil være den væsentligste Aarsag til Sjælens Lyksalighed eller dens Angst og Lidelse; men ingen af disse Sjæle ville komme til at lide evindelig Pine i et saadant Helvede, som den sekteriske kristne Verden har foreholdt Alle, som ikke delte religiøse Anskuelser med dem angaaende Livet efter Døden; ejheller vil nogen Sjæl indgaa i Guds umiddelbare Nærværelse eller finde en saadan Himmel, som de havde troet paa ifølge den kristne Verdens Fantasi-Forestilling, men som Profeten Alma siger: de Hensovedes Aander ville i den Mellemtid, som existerer mellem Døden og Opstandelsen, vente enten med stor Glæde og Forhaabning paa Opstandelsen og Dommens Tid eller ogsaa, ifølge deres egen Samvittighed, med Frygt for den endelige Afgjørelse. Det er da paa den Maade, at Missionen i Aandernes Verden kan og vil bringe Haabets Solstraaler ind i det Fængsel af Uvidenhed angaaende Frelse-Planens udstrakte Rækkevidde, og da vil der gives enhver Sjæl Tid til at høre og overveje, hvad Herrens Tjenere ville forkynde dem, og de kunne da tro eller tilsidesætte det frelsende Budskab, ligesom det sker her i denne Verden, og da først er det, at Sjælen kommer under Fordømmelse eller ogsaa erholder det oplivende Haab om Frelse ved Troen paa Kristi Evangelium.

(Fortsættes.)

Tankesprog.

Forspildt Rigdom kan ofte erstattes, forspildt Helbred sjælden, men forspildt Tid aldrig, nej aldrig.

Kjøb det Unyttige, og inden længe skal du sælge det Nødvendige.

Fredag den 1. April 1910.

En Missionær idømt Vand og Brød for at have udført Daab.

Ældste Carl Kjær har nylig udstaaet en Straf af fire Dages „Vand og Brød" for at have døbt to Individer i Haugesund, Norge. Af en Rapport til Missionspræsidenten desangaaende gjøre vi følgende Uddrag:

Ophavet til Farcen er en af Statskirkens Præster, som blev alarmeret ved en Rapport, som Ældste Kjær fra Haugesund aflagde ved Efteraarskonferencen i Bergen, Norge, hvoraf det fremgik, at en Del var bleven tillagt „Mormonmenigheden" ved Daab, og at der var Udsigt til, at Flere vilde følge Exemplet i en nær Fremtid. Dette syntes med Et at aabne Præstens Øjne for den overhængende Fare, der truede det lille, trivelige Haugesunds Indvaanere, og man sikrede sig Politiets Hjælp for at sætte en Stopper for Smitten. En nøjagtig Liste optoges over alle dem, som havde annammet Mormonismen, og over Ældsterne, som vare Skyld deri. Brødrene vare nu forvissede om, at der vilde blive foretaget yderligere Skridt imod dem, og dette viste sig ogsaa at være Tilfældet. Ved Middagstid Tirsdag den 8. Marts kom der nemlig et Stævnevidne fra Byfogden med Meddelelse om, at Ældste Kjær var idømt en Bøde paa 20 Kroner for at have døbt to Individer, „som ikke vare udskrevne af Statskirken".

Kjær blev naturligvis overrasket ved at stilles Ansigt til Ansigt med et saadant Dokument uden forudgaaende Tilsigelse, Anklage og Forhør, men han besluttede sig til at udsone sin Brøde (?). Mulkten kunde likvideres med 12 Dages simpel Arrest eller 4 Dages Vand og Brød, og han foretrak det Sidste, hvilket syntes at overraske Magistraten, da den mente, at en Amerikaner vilde anse 20 Kroner som en ren Bagatel i Sammenligning med Indespærring i en Forbryders Celle. Det led henimod Aften, da han skulde indsættes i Arresten; men inden den bestemte Celle var sat i Stand til den sjældne Gjæst, blev Kl. 8. Ventetiden anvendte han til at prædike Evangeliet til de 5 Politiofficianter, som vare til Stede. Mange Spørgsmaal bleve fremsatte og besvarede, der ellers aldrig vilde være fremkomne.

Saaledes kom Mormons Bog paa Tale, og en af Politimændene ytrede Lyst til at gjøre sig bekjendt med dens Indhold; Ældste Kjær lovede at laane ham et Exemplar, saa snart han igjen kom paa fri Fod. Han tilbragte Tiden med godt Humør; thi en god Samvittighed er en god Selskabsbroder selv i en Fangecelle. Han sang Zionssange, prædikede for Vagten og for saa mange af de øvrige Fanger, som vilde laane

ham Øre, nød sit Vand, Brød og Salt med Taksigelse; han siger selv: „For at Spisesedlen ikke skulde blive altfor ensformig, spiste jeg Vand og Brød til Frokost, men Brød og Vand til Middag, og til Aften spiste jeg begge Dele."

For at gjøre sig ret til Gode med alle Fængslets Privilegier bad han om at maatte tale med Præsten, som ogsaa indfandt sig. Og da det netop var den selvsamme Herre, som havde hjulpet Broder Kjær derind, blev jo Mødet af en særegen Natur og af mere end almindelig Interesse. Det var Pastor Leere, netop ham, hos hvem den ene af de Døbte først gjennem sin Moder og dernæst selv havde forlangt Udskrivelse af Statskirken, men Præsten afviste Forlangendet, og nu spillede han den Uskyldige og trøstede Broder Kjær med, at han kun led, fordi han havde overtraadt Landets Love, men forsikrede ham samtidig, at det var Politiet og ikke Præsten, som var Skyld baade i Anholdelsen og i Dommen. Broder Kjær tog derpaa sit Ny Testamente frem og bad Præsten vise sig fra Guds Ord, hvor han var vildfarende, og hvori den Synd bestod, for hvilken han nu maatte lide; hvis det at døbe to Individer, som selv havde forlangt det, med en lignende Daab, som Frelseren selv anviste ved sit eget Exempel, virkelig var en Forbrydelse, da var her nu en god Anledning til at gjøre det klart og derved maaske hindre en Gjentagelse i Fremtiden. Men hertil viste Præsten hverken Lyst eller Evne, men udtalte som sin fulde Overbevisning, at Mormonerne intet Krav havde paa at regnes blandt de Kristne. Efter omtrent 40 Minutters Samtale i Arresten skiltes de ad i Venlighed, og Broder Kjær gav Præsten en Bog, som han lovede at læse.

Denne Tildragelse har vakt en Del Røre i Byen; Folk have fattet Interesse for Sagen, og mange have udtrykt deres Mishag med det krasse Middel, som Præsterne have anvendt for intet Andet, end hvad Bibelen selv hjemler, ja endog befaler. Resultaterne ere blevne netop det Modsatte af det, de vare beregnede paa at skulle blive.

Det er beklageligt, at den gejstlige Stand i de oplyste skandinaviske Lande endnu griber til den mørke Middelalders Torturredskaber for at skabe sig en indbildt Hævn over en brydsom Modstander — maaske rettere Rival. Mon disse Herrer erindre Fablen om „Løven og Lammet": Det uskyldige Lam blev ædt af Løven under det usandfærdige Paaskud, at det mudrede Vandet, skjøndt Lammet stod nedenfor Løven ved Strømmen. Tænk, hvilken storslaaet Triumf for Sandhedens Sag den nidkjære Sjælesørger i Haugesund vandt ved at berede Plads blandt Tyve og Røvere for en ung, hæderlig Mand, som i Lydighed mod sin Overbevisnings Stemme og Herrens sande Tjeneres Kald har forladt sine Forældre, Søskende og et godt lunt Hjem, og som foruden Løn og Betaling har rejst mere end 7000 engl. Mile for at prædike Omvendelse for Folket og formane dem til Tro og Daab for at kunne opstaa

og vandre i et nyt og helligt Levnet — en Lære, der i alle Dele er baade logisk i sin Sammenhæng og heldbringende i sine Resultater, og hvis Efterlevelse skaber kjærlige Fædre, trofaste Ægtemænd, paalidelige Arbejdere og hæderlige Borgere; thi det er Mormonismens Mission, og den har i tusindvis af den Slags Frugter at opvise. Hvad er der da i Vejen, Hr. Pastor? Burde De ikke hellere være taknemlig for enhver hjælpsom Haand, der udrækkes til Sjæle i Deres lille Flok for at vise dem Vej til en bedre og derfor højere Opfattelse af Livet og dets gaadefulde Hensigt? De tolererer og adler med Navnet „Kristne" de mangfoldige baade afvigende, ulogiske, ja fanatiske og barokke Sammensætninger af „Ismer" og religiøse Samfund, hvis Tilblivelse skyldes de mest tilfældige, som oftest rent personlige egennyttige Omstændigheder, og af hvilke mange kun blive af kort Varighed, for ligesom et Stjerneskud at forsvinde i Nattens Mørke og udslettes af Erindringen og af Tilværelsen. Mormonismen derimod, Aarhundredets mest logiske og kraftigste Samfundslære baade for Nutid og Fremtid, parallel med Bøgernes Bog, lydende dens Forskrifter, ydende dens lovede Frugter, hader og afskyr De; ja, om det stod i Deres Magt, vilde endnu mere barbariske Midler blive anvendte mod dens Sendebud end „Vand og Brød". Hvor i Guds Ord eller i „Embeds Medfør" finder De nogen Autorisation for en saadan Optræden mod vort Folk og dets Missionsvirksomhed? Have vi ikke ligesaa stor Ret som enhver anden Sekt eller Parti til at omdele vor Literatur og i Liv og Prædiken gjøre Folk bekjendte med vore Lærdomme? Snige vi os omkring i Mørke, eller tvinge vi os ind paa Folk, der ere uvillige til at lytte til os, eller som slaa Døren i for os? Nej, dersom Mennesker lytte til vore Trosartikler, saa kunne de ikke beskyldes for at gjøre det i Uvidenhed; thi Mormonismen skjuler Intet; den viser sig, som den er, baade i Presse og fra Prædikestol; de, der antage Mormonismen, ere derfor ogsaa Individer, som vove at undersøge og tænke for sig selv, og som paa Forhaand have overtænkt Følgerne; derfor forundres de heller ikke over den Behandling, der bliver dem tildel.

Hvor meget mere prisværdig vilde ikke en saadan Zelotes-Aand være, hvis den anvendtes i et Korstog mod Knejpeværter, Skjøgehuse og Spillebuler med alle de deraf flydende Forbandelser for Familier, Kommuner og Land? Vilde det ikke være paa sin Plads, om der optoges en Fortegnelse over saadanne Individer, der netop ved deres lastefulde Liv og fordærvelige Exempel bringe Vanære og Skjændsel over den Kirke, hvis lønnede Tjener den nidkjære Præst i Haugesund er, og, naar betimeligt Varsel var givet, da uden Omsvøb slette saadanne Personers Navne ud af Ministerialbogen, hvor kun de indskrives, der have modtaget Daab som uskyldige Børn, og som have gjentaget deres Daabsløfte ved 14 Aars Alderen. Selv om Antallet i Præstens Menighed derved vilde svinde sørgeligt ind, saa vilde det dog mere harmonere med Frelserens Ord,

naar han siger: „Porten er snæver, og Vejen er trang, som fører til Livet, og saa ere de, som finde den.“

Mormonismen har virket i disse Lande siden 1850; den har aarligt vundet Tilhængere, og den har voxet en sund Vært. Dens Mission er at udbredes og at samle om sin Fane Mænd og Kvinder, der kunne staa paa egne Ben trods Modstand, Forfølgelse, Bøder, Vand og Brød eller Andet, der anvendes for at standse dens Fremgang. Havde dens Livskraft kunnet tilintetgjøres, saa var det sket, da den for 80 Aar siden organiseredes med 6 Medlemmer den 6. April 1830. Nu tæller den ½ Million Sjæle med et enestaaende Missionssystem af modige Volontører og med en Mønsterregjering for baade Stat og Kirke. Lad Præster og Presse erindre Gamaliels Raad: „Dersom dette Raad eller dette Værk er af Menneskene, bliver det forstyrret; men er det af Gud, kunne I ikke forstyrre det. Lader eder dog ikke befinde som de, der endog ville stride mod Gud.“

Hvad er Biblen?

Biblen er en Samling af forskjellige Skrifter, ikke en hel og enkelt Bog. Den blev skreven i tre Sprog, Hebraisk, Græsk og Aramaisk. Mellem den første Bog og Johannes Aabenbaring ligger der et Tidsrum af 1500 Aar. Bogen er skrevet af Mænd af forskjellige Nationaliteter, under forskjellige Forhold og i forskjellige Stillinger. Fra dens Blade tale Konger, Poeter, Jurister, Handelsmænd, Faarehyrder, Teltmagere, Finansmænd og Læger. Samlingen og Rækkefølgen af de forskjellige Skrifter maa nærmest betegnes som tilfældig.

Da en Gang en Del Mænd, hvoraf nogle vare „kloge“ og nogle „daarlige“, samledes i Ephesus, spredte de mellem 80 og 100 forskjellige Skrifter ud paa et Bord. Nogle af dem vare skrevne paa Pergament, andre paa Papyrus og atter andre paa andet Materiale; en Del vare i Form af Ruller, medens andre vare paa løse Papyrusblade, men alle vare de meget slidte og tilsmudsede ved den megen Læsning og Behandling. Forsamlingen forkastede 10 til 15 Skrifter, kaldet Apocryphene, foruden visse Dele, kaldet „Jesu Liv“, og adskillige Breve fra flere af Apostlene. Den medtog derimod et Drama, skrevet af Salomon, og indlemmede deri en Tildragelse i Kongens Palads, kaldet Esther og Mordecai, men udelod en Salme i Visdommens Bog, den største Salme, der er skrevet, eftersom den endog overgik den 23., 46. og maaske den 90. af dem, der nu findes i Biblen.

Den Samling af Skrifterne, som er leveret os, ere vi blevne vante til at betragte som een Bog, og de ere i Virkeligheden ogsaa forenede; en rød Traad sammenbinder alle disse Breve, Poesier, Biographier og Syner til Eet.

(Liahona.)

Foraarskonferencen i Kjøbenhavn.

Lørdag den 26. Marts Kl. 8 Aften afholdtes den aarlige Konference's første Møde i Missionens Hovedkvarter, Korsgade 11. Foruden Missionspræsident Andrew Jenson, Redaktionssekretær Oluf J. Andersen og Konferencepræsident James J. Larsen vare de 20 i Konferencen virkende Ældster samt et betydeligt Antal af Grenens Hellige tilstede. Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „O, du Zion i Vest", Bøn af Ældste Hans Mikkelsen, hvorefter Salmen: „Kom dog alle, Store, Smaa." Præs. Larsen bød derpaa de Forsamlede Velkommen og udtalte sin Glæde over den Lejlighed, de Hellige i Kjøbenhavns Konference paany havde til at mødes til en aandelig Fest, som han haabede maatte forløbe under Guds Aands Medvirken. Derefter aflagde de respektive Grensforstandere Rapport over deres Arbejdsmarker som følger: Næstved, Sydøst-Sjælland: John E. Larsen; Slagelse, Sydvest-Sjælland: David Christiansen; Helsingør, Nordøst-Sjælland: Hans C. Hansen; Holbæk, Nordvest-Sjælland: H. C. L. Jensen; Bornholm: Hans C. Andersen; Nykjøbing, Lolland og Falster: Marius Simonsen. Rapporterne fra alle disse Steder vare gode og opmuntrende. Interessen for Læren voxer, og Vennekredsen udvides; det er lykkedes at faa bedre Lokaler til Leje istedetfor de tidligere mindre gode, og som et Hele kan det med Sandhed siges, at Værket gaar fremad.

Missionspræs. Andrew Jenson udtalte derefter sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter og sammenlignede Kirkens Fremgang og Stilling i Frelserens Dage efter 80 Aars Virksomhed med dens Stilling og Fremtidsudsigter i Dag efter det samme Antal Aars Virksomhed. Det er bleven anslaaet, at ikke over ½ Million Sjæle annammede Kristi Lære den Gang, og at den ikke blev bekjendt i den da kjendte Verden udenfor Landene i Middelhavets umiddelbare Nærhed, medens den samme Lære nu tæller Tilhængere i alle fem Verdensdele foruden paa mange af Øerne i Havet, og Fremtidsudsigterne have aldrig været lysere end netop nu. De 2000 Missionærer, som virke i Missionsmarken, synes altfor faa til at opfylde de Krav, der stilles til dem. Verden mangler ikke Religionens ydre Former, men den mangler Myndighed, hvorfor de lovede Frugter ikke komme til Syne.

Mødet sluttedes med Salmen: „Kom, alle Zions Sønner", Taksigelse af Ældste Joseph K. Nicholes.

Søndag Morgen Kl. 10 blev Søndagsskolens Konference afholdt under de mest ideelle Forhold. Det var Paaskedag — Mindefesten om Frelserens Opstandelse — og i det mest velsignede og straalende Solskin fyldtes den store Sal med glade, festklædte Børn og interesserede Forældre og Besøgende baade fra Kjøbenhavn og andre Steder paa Sjælland.

Skolen aabnedes med Sangen: „Vær velkommen Søndag Morgen", Bøn af Ældste Oluf J. Andersen. Præs. Larsen bød Alle et varmt Velkommen, hvorefter Kjøbenhavns Søndagsskoles Bestyrer, Thorvald Petersen, aflagde en klar og i alle Dele tilfredsstillende Rapport over Skolens Virksomhed i de sidste 6 Maaneder. Af Rapporten fremgik det, at af Skolens Elever, som ialt udgjøre 147, ere en stor Del Børn af Forældre, som ikke selv tilhøre Kirken. Et righoldigt og velvalgt Program blev dernæst udført, hvorved baade Elever og Lærere fik god Lejlighed til at vise, at der var anvendt Flid, Dygtighed og prisværdigt Samarbejde; en udenforstaaende Herre ytrede: „Det er i Sandhed den mest storartede Konfirmation, jeg nogensinde har overværet." Efter at Programmet var til Ende, gjorde Ældste Oluf J. Andersen og Præs. Andrew Jenson nogle passende og opmuntrende Bemærkninger, hvori de priste Skolen og dens Gjerning og opmuntrede til fortsat Flid.

Præs. James J. Larsen udtalte til Slutning sin Paaskjønnelse af og hjertelige Tak til Bestyrelse og Lærere for det, de denne Dag havde præsteret; han haabede, at de ikke vilde blive trætte i det rosværdige Arbejde. Mødet sluttedes med Sangen: „Velsign, o Gud, dit Folk." Taksigelse af Præs. Albert Capson fra Malmø.

Om Eftermiddagen Kl. 2 aabnedes Mødet med Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte." Bøn af Præs. Andrew Jenson. Sang: „Fra Himlens høje Hvælv." Præs. Larsen overlod derpaa en kort Tid til dem af Missionærerne, som ikke havde talt Lørdag Aften; følgende Brødre bar deres Vidnesbyrd angaaende Sandheden af de Lærdomme, de forkynde, samt udtalte deres Glæde og Villighed til at fortsætte: Ældsterne Holger M. Larsen, Hans C. Hansen, Niels P. Jensen, James G. Christensen, Peter Johnson, Jonathan W. Andersen, Orin P. Hansen, Carl E. Nielsen, Andrew M. Andersen, Niels E. Larsen og Joseph K. Nicholes.

Til Afvexling blev Salmen: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger" afsunget, hvorefter Ældste Hans Mikkelsen i Korthed drog en Sammenligning mellem Verdens religiøse Antagelser og Jesu sande Evangelium, som vi finde det nedskrevet i Guds Ord.

Præs. Alfred Capson, som var kommen paa Besøg fra Malmø, var den næste Taler. Han omtalte den Tid i 50'erne, da hans Fader var en af de første, som annammede Evangeliet i Sverig og aabnede sit Hjem for Mormonmissionærerne, som netop da kom der, og at den første Gren i Skaane blev organiseret i hans Faders Ladebygning. Taleren følte sig nu meget lykkelig over, at hans Fader havde havt personligt Mod til at handle for sig selv, og at han havde lært sine Børn Sandhedens Principper. Han sluttede sine Bemærkninger med at opmuntre de Hellige til Trofasthed og Flid i det Gode.

Præs. Andrew Jenson benyttede Resten af Tiden. Han omtalte den

Loyalitet og den barnlige Hengivenhed, som de Sidste-Dages Hellige have for deres Religion. De give den det bedste, de have af Tid, Evner og Midler. Intet er for meget, naar det gjælder dens Forfremmelse. Han nævnede en Moder i Zion, hvis Søn er her paa Mission; til Trods for hendes Arbejde og Udgifter bringer hun dog med Glæde de Ofre, der ere forbundne med at holde hendes Søn her for at bringe det Budskab til hendes Fødeland, som hun ikke selv kan. Han omtalte ligeledes en af Ældsternes Fængsling i Norge for at have udført Daab og tilføjede, at denne Ældste var villig til at udstaa en lignende Straf for en lignende Handling. Til Slutning formanede han Forældrene til at plante den religiøse Hengivenhed i deres Børns Hjerter.

Efter at Præs. James Larsen havde fremsat nogle gode og passende Bemærkninger, sluttede Mødet med Salmen: „Guds Aand som en Ild nu begynder at lue." Taksigelse af Præs. James J. Larsen.

Om Aftenen Kl. 7 var Huset fyldt til Trængsel af opmærksomme Tilhørere, og det var i høj Grad tilfredsstillende at se, med hvilken varm Interesse vore Møder bleve omfattede. Mødet aabnedes med Salmen: „Før Jorden frem af Kaos sprang." Bøn af Hans Mikkelsen.

Præs. James J. Larsen var den første Taler. Han aflagde en meget god og opmuntrende Rapport over Konferencens Stilling. Vi gjengive her Statistiken: 23 Missionærer fordelte paa 6 Grene med 7 af dem i Kjøbenhavn. 109,086 Traktater og 3,208 Bøger omdelte, 83,011 Fremmedes Huse besøgte, 3,564 evangeliske Samtaler, 459 Møder afholdte, 71 nye Medlemmer tillagte ved Daab og 14 Børn velsignede. Han var meget taknemlig for saa gode Resultater af Ældsternes Bestræbelser og opmuntrede dem alle til at udføre deres Pligt, medens de virke i Missionens Tjeneste. Han fortsatte ved at fremsætte Evangeliets første Principper, hvilke, sagde han, havde været hans Glæde fra Ungdommen af.

Kirkens Generalautoriteter bleve derpaa foreslaaede og enstemmig vedtagne til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; ligesaa Missionens og Konferencens Embedsmænd som følger: Andrew Jenson som Præsident over den skandinaviske Mission med Oluf J. Andersen som Redaktionssekretær og Translatør for „Skandinaviens Stjerne" og Joseph K. Nicholes som Missionssekretær, Hans Mikkelsen som midlertidig Konferencepræsident og Forstander for Kjøbenhavn efter James J. Larsen, som blev løst med Tilladelse til at rejse hjem, og som Medarbejdere i Grenen Ældsterne Hans C. Hansen, Holger M. Larsen, Carl Christensen, Orin P. Hansen og Carl E. Nielsen.

Lolland-Falster: John E. Larsen som Forstander med Andrew Larsen som Medarbejder.

Sydøst-Sjælland: David Christiansen som Forstander med Carl M. Simonsen som Medarbejder.

Sydvest-Sjælland: Hans P. Andersen som Forstander med James G. Christensen som Medarbejder.

Nordvest-Sjælland: Carl H. L. Jensen som Forstander med Peter Johnson som Medarbejder.

Nordøst-Sjælland: Hans C. Hansen som Forstander med J. Wesley Andersen som Medarbejder.

Bornholm: Niels P. Jensen som Forstander med Niels C. Larsen som Medarbejder.

Ældste Oluf J. Andersen sagde, at den Maade, hvorpaa vi ved frit Votum vedtage eller forkaste vore kirkelige Embedsmænd, burde overbevise Verden om, at vi ere de frieste Folk under Himmelen og ikke, som vi ofte ere blevne beskyldte for, tyranniseres ved et overmodigt Præstevælde. Ikke alene anvende vi vor Valgret uindskrænket, men dersom vi have vedtaget og godkjendt en Embedsmand i vor Midte, saa nyder han vor fulde Tillid og Anerkjendelse. Dette kan ikke siges af de øvrige Religionssamsund, hvor Konge eller anden overordentlig Øvrighed træffer Valget uanset de Undergivnes Mening og Anskuelse. Mormonismens Lærdomme ere ikke som dekorative Hustavler eller ophængte til Væggepryd, heller ikke som en kunstig malet flammende Ild, der ingen Kraft besidder til at varme; men de frembringe Liv og Varme hos Enhver, der annammer dem i Tro og Lydighed. Han glædede sig ved at tælles i den lille Flok af brave og flittige Missionærer, hvis Maal og Med er intet Mindre end Gud og hans Sag paa Jorden.

Præs. Jenson gjorde nogle indtrængende Slutningsbemærkninger angaaende Profeten Joseph Smiths guddommelige Mission og Guds Kirkes Oprettelse før 80 Aar siden; han opmuntrede Enhver, som endnu intet kjender til Mormonismen, til at undersøge den for sig selv. Mødet sluttedes med Salmen: „De lette Bud i Skib med Rør." Taksigelse af Ældste John C. Larsen.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes Præstedømsmøde, hvor hver enkelt Ældste fik Lejlighed til at afgive Rapport over sin Virksomhed i de forløbne 6 Maaneder samt til at udtale sine Følelser angaaende sin Missionsvirksomhed. Kl. 1 gjordes der et Ophold paa 2 Timer, i hvilken Tid den kvindelige Hjælpeforening indbød Brødrene til et smukt anrettet Maaltid i Spisesalen. For denne Venlighed ønske alle vore Missionærer at frembære deres hjertelige Tak i „Stjernen".

Derefter optoges Mødet igjen, og mange Ting af Vigtighed vedrørende vort Fremtidsarbejde med Hensyn til Værkets Fremme bleve overvejede, ligesom ogsaa mange gode Raad og Opmuntringer bleve givne af de præsiderende Brødre under Guds Aands Inspiration.

Før Mødets Slutning oplæste Ældste Hans Mikkelsen en smuk Takadresse til Præs. James J. Larsen fra samtlige Missionærer, idet han paa egne og deres Vegne overrakte Br. Larsen en smuk Gave som Bevis

paa den Plads, han havde sikret sig i Ældsternes Hjerte i den Tid, han havde været deres Præsident. Mødet sluttedes med Sang. Taksigelse af Ældste Carl Christensen.

Om Aftenen Kl. 8 holdtes Sakramentmøde, der var godt besøgt; flere Fremmede vare tilstede. Sakramentet administreredes af Ældsterne Holger M. Larsen og John E. Larsen.

Præs. Andrew Jenson læste fra Pagtens Bog 110. Kap. de Syner, som Joseph Seeren og Oliver Cowdery havde i Kirtland Tempel den 3. April 1836, og dvælede ved den Naade, som Gud har forlenet Menneskeslægten i vore Dage, naar vi kun ere villige til at benytte os deraf. Han formanede Ungdommen til Dyd og Ærbarhed og alle de Hellige til Fred og Kjærlighed i Hjemmet, hvilket belønnes med Tilfredshed her og Salighed hisset.

Ældste Oluf J. Andersen opmuntrede de Hellige til at øve sig i at opfylde alle deres Pligter, blandt hvilke Tiendeloven er en, der har Krav paa vor største Opmærksomhed. Fordi den er den vanskeligste at udøve, bringer den ogsaa de største Velsignelser. Han læste derefter Jac. 3. Kap. og raadede Enhver til at rette sit Liv og Levnet derefter; mange Kvaler, som nu ofte forbitre vor Glæde og forstyrre vor Fred, vilde da undgaas.

Til Slutning talte Præs. Larsen om Nadverens Betydning for ethvert Medlem i Kirken og om, hvilken Slags Mænd og Kvinder vi bør være for værdige at kunne nyde den. Derpaa takkede han alle, som havde været tilstede i Konferencen og bidraget til at gjøre den til en saa glædelig Fest fra Begyndelse til Ende. Han takkede ogsaa for den Kjærlighed og Tillid, som han i de sidste 14 Maaneder havde nydt som Præsident, og glædede sig over, at han kunde forlade Missionen med saadanne Følelser; han anbefalede sin Eftertræder til de samme Følelser fra de Helliges Side.

Mødet sluttedes med Salmen: „Fader vor paa Himlens Trone." Taksigelse af Ældste Hans C. Hansen.

Hermed sluttedes en af de herligste Konferencer, som i mange Aar har været afholdt i Kjøbenhavn; Vejret var straalende og Stemningen festlig og frydefuld. Onsdag Aften afholdt Koret en Koncert under Ældste Andrew M. Andersens dygtige Ledelse, og et righoldigt og godt Program blev udført for et velfyldt Hus af opmærksomme og taknemlige Tilhørere.

Joseph K. Nicholes,
Konferencens Sekretær.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).